

Joop stond op, zichtbaar in de war.

“Onschuldig?” vroeg hij met een trillende stem. “Maar Anneke zei—”

“Meneer Draals, uw vrouw is dood. Deze moorden waren uw eigen keuze.”

Voor het eerst die dag brak Joops kalme façade. Tranen stroomden over zijn wangen.

“Nee, nee. U begrijpt het niet. Zij begrijpt het wel. De rechter niet, maar zij wel. Ze fluistert het me toe.”

De rechter klopte met zijn hamer.

“Wegvoeren.”

Toen de bewakers Joop vastpakten, riep hij over zijn schouder:

“Ze zegt dat het nog niet voorbij is! Dat er anderen komen!”

Nieuwe stemmen

23 maart 2000, 's-Hertogenbosch.

Hendrik van Aalst werd abrupt wakker in zijn lege bed. Zweet droop van zijn voorhoofd terwijl Maria's stem als een echo in zijn hoofd weerklonk.

“Hendrik... je weet wat je moet doen.”

Hij had haar zo levendig gezien in zijn droom. Zoals ze was, voor de ziekte haar van hem wegnam – met haar donkere haren, zachte bruine ogen en die glimlach die altijd een warm gevoel in zijn hart teweegbracht. Maar er was iets anders deze nacht. Iets in haar blik dat hij niet kon plaatsen.

“In de naam van Jezus, mijn lieve man. Het is tijd.”

Hendrik rechte zich op en wreef over zijn gezicht. Twee jaar geleden was Maria overleden aan kanker, en elke dag voelde hij haar afwezigheid. Maar de dromen werden steeds intensiever. Eerder en realistischer. Zijn blik viel op haar foto op het nachtkastje.

“Wat wil je van me, liefste?”

Een stilte viel. Alleen het monotone tikken van de wekker was te horen.

Later die ochtend, op begraafplaats Orthen, knielde Hendrik bij Maria's graf, zoals hij elke week deed. De narcissen die hij had geplant, stonden nu in volle bloei. Ze had altijd van gele bloemen gehouden.

“Ik mis je zo,” fluisterde hij. “De dagen zijn zo leeg zonder jou.”

Een windvlaag deed de bladeren ritselen. En toen hoorde hij het.

“Hendrik.”

Zijn hart sloeg een slag over. Er was niemand in de buurt.

“Maria?” klonk zijn stem als die van een verloren kind.

“Ik ben er, lieveling. Ik ben altijd bij je.” Haar stem was zo helder, het leek alsof ze gewoon naast hem stond. “Maar er is werk te doen. Belangrijker werk.”

“Wat voor werk?”

Hendrik keek wild om zich heen. Enkele andere bezoekers verderop leken niet geïnteresseerd. Hoorden zij niets?

“Er zijn vrouwen die de wil van God tarten. Jonge meiden die zich kleden als hoeren. Ze verleiden mannen tot zonden.”

Maria's stem kreeg een schrille ondertoon.

“Ze bezoedelen wat heilig is, Hendrik. Net zoals die vrouwen die mij mijn tijd met jou hebben afgenomen.”

Hendrik fronste.

“Waar heb je het over?”

“Die verpleegsters in het ziekenhuis. Korte rokjes, diep uitgesneden bloezen. Ze flirtten met jou terwijl ik aan het sterven was. Weet je nog?”

Plotseling borrelde het weer op in zijn geheugen. Inderdaad, er waren enkele jonge verpleegsters geweest die wel erg vriendelijk waren. Toen dacht hij er niet veel van, maar nu Maria het hem voorhield...

“Ze verdienen straf, mijn lieve man. En jij bent Gods instrument.”

Thuis, op Bachstraat 43, zat Hendrik aan zijn keukentafel met een kop koffie die inmiddels koud was geworden. Maria's stem was de hele weg naar huis bij hem gebleven. In de auto, op straat, nu hier in huis. Constant, dwingend.

“Je twijfelt, Hendrik. Dat mag niet.”

“Dit is krankzinnig,” mompelde hij. “Je bent dood, Maria. Dit zijn gewoon herinneringen, verlangens...”

“Kijk naar me.”

Hendrik keek op. Maria stond in de deuropening van de keuken. Bleek, doorzichtig, maar onmiskenbaar. Ze droeg de blauwe jurk waarin hij haar had begraven.

“Ik ben niet dood, lieveling. Ik ben bevrijd. En nu kan ik zien wat jij niet ziet. Het kwaad dat deze wereld besmet.”

Ze kwam dichterbij, haar gestalte flakkerend als een kaarsenvlam.

“God heeft me teruggestuurd om jou te leiden. Net zoals Hij een andere man leidde, jaren geleden.”

“Welke man?” vroeg Hendrik.

“Dat doet er niet toe. Wat ertoe doet is dat je gehoorzaamt.”

Maria's stem werd ijskoud.

“Of wil je me teleurstellen, Hendrik? Zoals je me teleurstelde